

לשבת על הרצפה ולסובב את ידית הריחיים ? צריך לקנות מגרס. נוסעים, איפוא, לחיפה לקנות כלים נחוצים במשק וגם כלי "מותרות" כמו המגרס.

הנסיעה — אבא ויהודה, כרגיל — לא כל-כך פשוטה כפי שהיא נשמעת. מגיעים איכשהו ברכיבה או ברגל, גם זה קרה לא פעם, לצמח ומשם ברכבת לחיפה העיר. קונים מחרשה (סוק), מערמת (מכונת קציר), מגוב ו...מגרס (איזה כיף!). חוזרים באותה דרך — לא ארוכה ביותר, בסה"כ הלוך וחזור, 5—6 ימים — ואילו הכלים, נשלחים בסירת מפרשים מחיפה לצידון ומשם אלינו למטולה. החצר מתמלאת כלים חדישים ומשוכללים, ממש לא יאומן.

והמגרס — הוא שוכן כבוד במרפסת הבית וכולנו, לפי התור, מתכבדים בסיבוב הידית והפעלתו, מסתכלים ונהנים למראה גריסי הקטניות הנשפכים אל תוך הפח וכשזה כבר מלא וגם העין שבעה מראות — מניחים לו למגרס לנפשו ופורשים איש-איש לעיסוקו. ואז מגיע "תורו" של אזרח הקטן (2—3) והוא ניגש, בודק את הכלי מכל עבריו, מגלה את גלגלי השיניים המפעילים את המגרס עם סיבוב הידית, מכניס את אצבעו ביניהם ומסובב בידית "רציתי לראות מה יהיה" טען לאחר מכן. האצבע נתפסת ולקול צעקותיו באים הכל בריצה מישהו תופס בידית ומסובב כדי לחלץ את האצבע — אך, מעשה שטן, האצבע נתפסת בשן שניה. הסיבוב היה בכיוון הלא נכון.

איזה מזל שהרופא ומרפאתו שוכנים על-יד ביתנו ממש.

